

"Môj Syn žije a oplatí sa ho hľadať"

Nikdy som nebol vyučovaný vo viere v Boha. Chodil som už na strednú školu, keď si ku mne v autobuse prisadol mladý človek, ktorý sa dal so mnou do reči a hneď mi ponúkol odpovede na moje otázky.

Tento príbeh musím začať vo svojom detstve. Narodil som sa ako jediné dieťa svojich rodičov. Moje detstvo bolo, dalo by sa povedať, nešťastné. Môj otec bol alkoholikom a okrem toho veľmi zvláštnym človekom. K tomu sa ešte dostanem. Viem, že štvorročné deti si toho veľa nepamätajú, ja si však pamätám určité veci úplne jasne a nezabudnem na ne do konca svojho života. Môj otec chodil domov každý deň po práci opitý a vtedy sa to začalo.

Krik, bitky hlavne mojej mamy a nenávisť. Keď som mal štyri roky, otec ma spolu s mojou mamou vyhodil na ulicu. Prichýlili nás známi, kým sme sa nedostali do prvého podnájmu. Môj otec sa však objavil na tomto mieste a po rozhovore s človekom, u ktorého sme bývali, nás vyhodili. Takto sme putovali z miesta na miesto a stále sa to opakovalo. Kým som sa stal dospelým, sťahoval som sa asi desaťkrát. Za tie štyri roky, keď bol otec ešte s mamou, rozostavali rodinný dom, ktorý zostal nedokončený. Mame sa podlomilo zdravie a bola niekoľkokrát operovaná.

Nikdy som nebol vychovávaný vo viere v Boha, aj keď moja mama bola z katolíckej rodiny a otec bol v podstate z reformovanej cirkvi. Ako som rástol, veľmi ma začali zaujímať otázky typu: Má život nejaký zmysel? Existuje tvorca Zeme a tohto všetkého, Boh, ktorý riadi a sleduje konanie ľudí, a čo spravodlivosť? Fascinoval ma vesmír a celá jeho dokonalosť. Bol som veľmi

hlbavým dieťaťom, ktoré rozmýšľalo nad príčinami diania sa aj naoko jednoduchých vecí a takým som dodnes. Časom som zistil, že je pre mňa dôležitou otázkou zistiť, či Boh, o ktorom som sporadicky počul, existuje alebo nie. Táto otázka ma dlho sprevádzala mojim životom, ale samozrejme čas plynie, a to veľmi rýchlo. Ako desaťročný som sa opýtal svojej mamy či Boh existuje, ale odpoveď znela: Nie, Boha si vymysleli len ľudia. Zakrátko nato sa mojej mame stal úraz, kvôli ktorému ju museli dvakrát operovať na chrbticu. Žilo sa nám ťažko, pretože jej podlomené zdravie a stav sa ešte viac zhoršili. Bola na polovičnom invalidnom dôchodku a pritom musela pracovať, aby sme nejako vyžili. Bol tu však druhý moment. Keď som sporadicky chodil na návštevu k svojmu otcovi (asi dva razy za rok), keď už boli rodičia rozvedení, naše stretnutia sa vždy končili jeho slovami: "Synu, vždy ver a dúfaj Pána Boha!" Bol som teda dezorientovaný, ale tým viac aj zvedavý, ako to vlastne je.

Chodil som už na strednú školu, keď si raz ku mne v autobuse prisadol mladý človek, ktorý sa dal so mnou do rozhovoru a hneď mi ponúkol odpovede na všetky moje otázky. Ja, hladný po odpovediach, som absolvoval niekoľko stretnutí so Svedkami Jehovovými, ktorí mi vysvetlili základné veci a naučili ma modliť sa. Niečo mi ale na týchto ľuďoch nesesedelo, nedalo sa pri nich mať vlastný názor a keď som s niečím nesúhlasil prišlo rázne odmietnutie - uvidel som, že títo ľudia majú „patent na rozum“. Tak som ich prestal navštevovať. Moje vnútro ovplyvnil najmä duchovný zážitok, keď som u nich videl obraz Pána Ježiša visiaceho na kole, čo som odvtedy nikdy nevedel „stráviť“, s čím som sa nevedel vyrovnáť. Ale v podstate to bol môj duchovný začiatok.

Potom som sa dostal na vojnu a odtiaľ do vojenskej nemocnice, lebo od malička mám nejaké zdravotné problémy. V tejto nemocnici som stretol ďalšieho zaujímavého človeka, ktorý bol mĺčnikom v mojom živote. Bol to katolík menom Jozef, ale človek, ktorý aj sám o sebe hovoril, že berie vieru v Pána Boha ináč. On mi daroval knihu s názvom Posolstvo. Táto kniha spája v sebe štyri evanjeliá, ktoré sú spojené do jedného príbehu. Z tejto knihy som sa dozvedel o Ježišovi Kristovi, jeho pôsobení na zemi a hlavne o tom, čo rozprával. Dodnes tú knihu mám. Je tomu už vyše pätnásť rokov. A v tej nemocnici sa to stalo. Prvýkrát ma oslovil Pán Boh. Bolo to cez víkend, keď všetci z izby odišli domov na priepustky, a ja som tam zostal sám. Bolo to v noci, ale bol som hore, nespal som. Zaznel hlas, ale len v mojej mysli a povedal: *Môj Syn žije a oplatí sa ho hľadať*. Bol to pre mňa fantastický zážitok, aj keď som veľakrát nevedel, čo s tým.

Po prečítaní tejto knihy a následne Nového zákona som nadobudol silnú vieru, ktorú som v podstate už nikdy nestratil, lenže cestu k Bohu som nenašiel. Prečo ? Hlavne preto, že Pán Ježiš hovoril vždy len o jednej Cirkvi a ja som videl vo svete mnohé cirkvi, ale aj v tých nemnohých, ktoré som zvonka pozoroval, mi chýbalo to základné, o čom Pán Ježiš vždy hovoril, a to je Láska. Všimam som si veriacich, ale keď som videl v jednej dedine katolíkov a evanjelikov ako sa vzájomne nenávidia, porozumel som, že toto nie sú Boží ľudia. Lenže toto mňa osobne neposunulo ďalej. Veril som, modlil som sa, blúdil som a začal som pochybovať. Nikdy som na Boha nezabudol, ale stál som na jednom mieste a čas neúprosne bežal ďalej.

Medzitým sa stala zaujímavá vec. Vyhľadal ma môj otec – nebývali sme totiž v jednom meste - a ponúkol mi, že by mi daroval dom, ktorý rozostaval ešte s mojou mamou. Ja som bol vtedy už ženatý a býval som so svojou manželkou v paneláku. Po dlhom zvažovaní sme sa s manželkou dohodli, že sa na to dáme. Potrebovali sme ale vysokú pôžičku, pretože dom bol veľký a boli to vlastne len holé múry. Najviac mi vlastne záležalo na tom, že ja, potomok, môžem dokončiť nezdarené dielo svojich rodičov. V tomto dome bývame dnes aj s mamou a s mojou šesťročnou dcérou Petrou. Ja som ako tridsaťročný začal študovať na vysokej škole a momentálne som v piatom, teda poslednom ročníku, niekoľko mesiacov pred štátnicami.

To najdôležitejšie v mojom živote sa udialo cez prázdniny medzi štvrtým a piatim ročníkom. Pocítil som, že Boh ma k sebe volá. „Oprášil som“ staré knihy, čítal som evanjeliá, začal som sa správať tak, ako to vyučoval Pán Ježiš, ale stále som nevidel cestu. Potom som sa modlil k Bohu, nech mi konečne ukáže k sebe cestu a moja modlitba, ako aj mnoho iných pred tým, bola vyslyšaná. Dostala sa ku mne brožúrka od Wilhelma Pahlsa: *Náboženstvo alebo viera v Evanjelium*, ktorá otvorila moje oči dokorán. Konečne som pochopil čo je to Cirkev Pána Ježiša Krista a čo je potrebné urobiť, teda obrátiť sa. Pochopil, a uveril som, že Pán Ježiš je tým jediným a skutočným Spasiteľom, ktorý zomrel aj za mňa a moje hriechy a len ON je PRAVDA, CESTA i ŽIVOT, a je jediným ktorý mňa, ako aj ostatných ľudí, môže zachrániť pre večnosť a život večný. Tu nasledovalo moje

druhé oslovenie Pánom Bohom, ktoré sa udialo v spánku a znelo: „
Chod' a daj najavo svoju vieru medzi ľuďmi, pretože času je už málo
“.

Krátko po mojom obrátení som od Pána dostal Svätého Ducha, ktorý ma odvtedy vedie vo všetkom a viem, že som sa stal Božím dieťaťom. Sám Pán Boh ma vychovával a viedol až kým som vo svojej blízkosti neobjavil zbor, teda skutočných veriacich, ktorí majú živú vieru. Na internete som spoznal svojho prvého brata, ktorý mi veľmi pomohol. Ešte ani po svojom obrátení som nevedel, kam vlastne patrí. Bežal som za miestnym farárom, u ktorého som však nenašiel pochopenie.

Ako všetci správne tušíte, po mojom obrátení sa o mňa začalo intenzívne zaujímať druhá strana duchovného sveta a som a bol som ostro pokúšaný a skúšaný. Dnes už ale viem, že to k tomu patrí a pomaly si zvykám a viem tiež, ako ťažko sa nachádza cesta k Pánu Bohu, pretože je len jediná cesta k Bohu a tou je Kristus a jedine a iba viera v neho je zachraňujúca. Na druhej strane ľudia Boha odmietajú a vôbec nejavia o tematiku záujem, česť výnimkám. Osobne som veľmi smutný z toho, ako veľmi je celé ľudstvo oklamané a čas konca je pred dverami.

Štefan P.,

január 2007